

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 10Asan/9/2020
Identifikačné číslo spisu: 1017202081
Dátum vydania rozhodnutia: 14. decembra 2021
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2021:1017202081.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a členov senátu JUDr. Anity Filovej a JUDr. Juraja Vališa, LL.M. (spravodajca), v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): L. B., B. X, B., právne zastúpený: JUDr. Jana Liptáková, advokátka, Krmanova 1, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-51/2017/OPK z 4. októbra 2017 a personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 462 z 4. septembra 2008, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/116/2014-59 z 10. apríla 2019 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/302/2017-40 z 11. septembra 2019, takto

r o z h o d o l :

Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .

Účastníkom konania sa právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

1. Napadnutým rozsudkom č.k. 2S/302/2017-40 z 11. septembra 2019 Krajský súd v Bratislave (ďalej aj len „krajský súd“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok („SSP“) zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-51/2017/OPK z 4. októbra 2017 a č. KM-OLVS-25/2017/OPK zo dňa 7. júna 2017 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie“) a podľa § 98 ods. 1 písm. g/ v spojení s § 7 písm. a/ SSP odmietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia personálneho rozkazu č. 462 z 4. septembra 2008 (ďalej aj len „personálny rozkaz“).

2. Minister vnútra SR personálnym rozkazom žalobcu prepustil zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 73/1998 Z.z.“). Prepustenie bolo vopred prerokované so ZO OZP v SR č. 10-29 RHP Sobrance so súhlasným stanoviskom a dôvodom prepustenia bola skutočnosť, že žalobca 16. marca 2008 na hraničnom

priechode Vyšné Nemecké na pracovisku pasovej kontroly na vstupe z Ukrajiny do Slovenskej republiky v čase asi o 13:29 hod. kontroloval osobné motorové vozidlo zn. Chevrolet, EČV XXXXX U., ktoré riadil štátny príslušník Ukrajiny G. U., pričom nevykonal kontrolu cestovných dokladov šiestich spolujazdcov - štátnych príslušníkov Moldavska nachádzajúcich sa v tomto vozidle, ktorí sa neskôr pri zadržaní preukázali falošnými ID kartami Rumunska. Svojím konaním týmto osobám umožnil nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky z Ukrajiny. Uvedené vozidlo bolo 16. marca 2008 v čase asi o 19:25 hod. kontrolované hliadkou MZJ RHP Sobrance v spolupráci s hliadkou OCP Michalovce RHCP Prešov na železničnej stanici v Michalovciach, pričom bolo zistené, že osádka vozidla tvoria nelegálni migranti, štátni príslušníci Moldavska, ktorí predložili ku kontrole ID karty Rumunska vykazujúce znaky falšovania. Týmto mal žalobca porušiť služobnú prisahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

3. Personálny rozkaz žalobcovi dňa 8. septembra 2008 doručovali pracovníci OARaŠ RHP Sobrance v čase o 17:00 hod. v mieste, kde sa zdržiaval počas práceneschopnosti, v Michalovciach Ukrajinská 170/1 z dôvodu, že bol práceneschopný a nebolo možné mu personálny rozkaz doručiť na pracovisku. Personálny rozkaz sa nepodarilo žalobcovi doručiť ani v mieste jeho bydliska, pretože po príchode pracovníkov OARaŠ RHP Sobrance dvere otvorila manželka žalobcu a uviedla, že žalobca je doma, ale momentálne sa cíti veľmi zle a nemôže vstať z postele. Príslušníci OARaŠ RHP ju požiadali, aby oboznámila žalobcu s ich príchodom za účelom doručenia personálneho rozkazu a na to uviedla, že jej manžel nič neprevezme, lebo nemôže vstať z postele a nech mu personálny rozkaz doručia poštou. Na to ju ešte raz požiadali, aby zavolala žalobcu, no manželka žalobcu uviedla, že žalobca leží v posteli a písomnosti z práce sa mu majú poslať poštou. Žalobca bol práceneschopný od 27.08.2008 do 14.10.2008 a zdržiaval sa počas práceneschopnosti na adrese: Michalovce, E. 1 (potvrdenie o dočasnej práceneschopnosti č. W. XXXXXX).

4. Žalovaný následne zasielal personálny rozkaz žalobcovi poštou prostredníctvom pošty Michalovce. Prvý neúspešný pokus o doručenie personálneho rozkazu s výzvou o opakované doručenie sa uskutočnilo 16. septembra 2008, opakované doručenie bolo realizované dňa 17. septembra 2008, žalobca však nebol zastihnutý, a preto v ten istý deň bola zásielka uložená na pošte Michalovce. Žalobca si zásielku neprevzal v odbernej lehote a bola vrátená žalovanému ako nedoručená. Po ukončení práceneschopnosti žalobca osobne prevzal fotokópiu personálneho rozkazu dňa 14. októbra 2008 a podal proti nemu rozklad, podaný na pošte 28. októbra 2008, doručený žalovanému 30. októbra 2008. Minister vnútra SR rozhodnutím č. SLV-886/PK-2008 zo dňa 28. januára 2009 zamietol rozklad žalobcu a potvrdil personálny rozkaz, pričom poukázal na to, že lehota na podanie rozkladu je zákonnou lehotou, ktorú nemožno predĺžiť, a preto skúmal jej dodržanie. Podľa jeho názoru bolo zo záznamu č. UHCP-7-268/RHP-SO-VO-2008 zo dňa 9. septembra 2008 dostatočne preukázané, že žalobcovi bolo 8. septembra 2008 napadnuté rozhodnutie doručované najskôr na miesto, kde sa mal zdržiavať počas dočasnej pracovnej neschopnosti, ktoré bolo uvedené na potvrdení o dočasnej pracovnej neschopnosti, pričom manželka žalobcu uviedla, že žalobca je doma, leží v posteli a nevstane z nej kvôli tomu, aby prevzal personálny rozkaz, majú mu ho doručiť poštou. Pracovníci RHP ju dvakrát požiadali, aby zavolala žalobcu za účelom prevzatia personálneho rozkazu, no odmietla. Žalobcovi sa ani poštou nepodarilo doručiť personálny rozkaz, pričom od 17. septembra 2008, kedy bola zásielka aj uložená na pošte si žalobca v odbernej lehote personálny rozkaz neprevzal a teda od 18. septembra 2008 začala plynúť trojdňová lehota podľa § 266 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. a deň 20. september 2008 je potrebné považovať za deň doručenia personálneho rozkazu. V súlade s § 262 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. začala lehota na podanie rozkladu plynúť dňom 21. september 2008 a jej posledný deň pripadol na nedeľu 5. októbra 2008, preto sa posledným dňom lehoty na podanie rozkladu stal najbližší nasledujúci pracovný deň - pondelok 6. októbra 2008 (§ 262 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z.). Žalobca podal rozklad na poštovú prepravu až dňa 28. októbra 2008, t.j. 22 dní po uplynutí zákonnej lehoty. Podľa § 242 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. môže oprávnený orgán odpustiť zmeškanie lehoty, ak k nemu došlo zo závažných dôvodov a policajt o to požiada do 15 dní odo dňa, keď pominul dôvod zmeškania a zároveň podá rozklad. Podľa ministra vnútra SR si žalobca svojím konaním zapríčinil zmeškanie lehoty na podanie rozkladu, pričom nezistil žiadne pochybenie,

prípadne porušenie zákona č. 73/1998 Z.z. zo strany prvostupňového orgánu, a preto zmeškanú lehotu žalobcovi neodpustil a teda personálny rozkaz nadobudol právoplatnosť 6. októbra 2008.

5. Krajský súd rozsudkom č.k. 4S/105/2009-43 z 20. apríla 2012 (ďalej aj len „rozsudok č.k. 4S/105/2009-43“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. SLV-886/PK-2008 zo dňa 28. januára 2009 podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR uznesením sp.zn. 6Sžo/29/2012 zo dňa 30. januára 2013 zrušil rozsudok č.k. 4S/105/2009-43 zo dňa 20.04.2012 a vec krajskému súdu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd následne rozsudkom č.k. 4S/105/2009-78 z 10. mája 2013 (ďalej aj len „rozsudok č.k. 4S/105/2009-78“) zamietol žalobu. Najvyšší súd SR uznesením sp.zn. 6Sžo/85/2013 z 30.apríla 2015 zrušil rozsudok č.k. 4S/105/2009-78 a vec krajskému súdu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd rozsudkom č.k. 4S/105/2009-128 z 20. februára 2015 (ďalej aj len „rozsudok č.k. 4S/105/2009-128“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. SLV-886/PK-2008 zo dňa 28. januára 2009 podľa § 250j ods. 2 písm. c/, písm. d/ OSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že mal za preukázané, že žalobca odoslal prostredníctvom svojho právneho zástupcu rozklad proti personálnemu rozkazu na poštovú prepravu až po uplynutí zákonom stanovenej lehoty a personálny rozkaz takto nadobudol právoplatnosť dňom 6. októbra 2008, pričom žalobca v konaní ani v žiadosti o odpustenie zmeškanej lehoty nepreukázal takú závažnosť svojho ochorenia, ktorá by mu znemožňovala vyvinutie akejkolvek aktivity na obhajobu svojich nárokov. Súčasne uviedol, že z ustanovenia § 266 ods. 3 a 4 zákona č. 73/1,998 Z.z. vyplýva, že postup prvostupňového správneho orgánu pri doručovaní personálneho rozkazu bol dodržaný a je nesporné, že rozklad proti predmetnému personálnemu rozkazu bol podaný po uplynutí zákonnej lehoty. Ďalej uviedol, že pred rozhodnutím o rozklade nebola ustanovená osobitná komisia, nebol jej predložený návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru a nebolo vydané rozhodnutie na základe takéhoto návrhu, čím došlo k porušeniu § 244 zákona č. 73/1998 Z.z. Z rozhodnutia žalovaného musí byť jasné, o aké vykonané dôkazy sa opiera, aké skutkové závery z týchto dôkazov vyplynuli a ako správny orgán posúdil vec po právnej stránke. Iba v takom prípade je možné konštatovať, že boli dodržané príslušné právne predpisy a že postup správneho orgánu bol vykonaný v súlade so zákonom. Najvyšší súd SR rozsudkom sp.zn. 6Sžo/71/2015 zo dňa 30. novembra 2016 potvrdil rozsudok č.k. 4S/105/2009-128.

6. Žalovaný po zrušení jeho rozhodnutia č. SLV-886/PK-2008 z 28. januára 2009, po vrátení veci na ďalšie konanie najskôr rozhodol o zamietnutí žiadosti žalobcu o odpustenie zmeškania lehoty na podanie rozkladu proti personálnemu rozkazu a to prvostupňovým rozhodnutím č. KM-OLVS-25/2017/OPK zo dňa 7. júna 2017. Neakceptoval argumentáciu žalobcu, že dôvodom zmeškania lehoty na podanie rozkladu mala byť jeho práceneschopnosť. Poukázal na fotokópiu potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti č. W. XXXXXX, z ktorej vyplynulo, že bol MUDr. L. U., všeobecným lekárom pre dospelých, uznaný za práceneschopného na výkon štátnej služby od 27. augusta 2008 do 14. októbra 2008 s tým, že z tlačiva nevyplýva povolenie vychádzok. Uviedol, že samotnú práceneschopnosť pracovníka nemožno bez ďalších nadväzujúcich okolností (napríklad bezvedomie v dôsledku úrazu alebo choroby, celková fyzická paralýza tela, karanténne opatrenie v rámci ústavnej starostlivosti, a pod.) považovať za relevantnú skutočnosť, ktorá by mu znemožňovala prevziať doručovanú písomnosť. Ďalej poukázal na to, že personálny rozkaz mu bol doručovaný pracovníkmi RHP Sobrance aj na adrese uvedenej v potvrdení o dočasnej práceneschopnosti, na ktorej sa preukázateľne zdržiaval, nebol napríklad v ústavnej starostlivosti, pričom súčasne mal povinnosť sa na danej adrese zdržiavať aj v dňoch, kedy boli zo strany pošty vykonané opakované pokusy o doručenie uvedeného rozhodnutia, ako aj počas celej doby uloženia zásielky na pošte. Žalobca mal dostatok príležitostí, aby mohol doručovaný personálny rozkaz prevziať a oboznámiť sa s jeho obsahom, pričom jeho práceneschopnosť aj s ohľadom na stanovenú diagnózu (I 10 - esenciálna hypertenzia) netvorila prekážku, pre ktorú by bolo znemožnené prebratie doručovaného rozhodnutia. Tým, že žalobca nepreukázal závažné dôvody vedúce k zmeškaniu lehoty na podanie rozkladu podľa § 242 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., neboli splnené podmienky na postup odvolacieho orgánu v zmysle § 242 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. a nemožno vyhovieť žiadosti žalobcu o odpustenie zmeškania lehoty. Minister vnútra SR napadnutým rozhodnutím č. KM-OLVS-51/2017/OPK zo dňa 4. októbra 2017 zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie č. KM-OLVS-25/2015-OPK zo dňa 07.06.2017. Poukázal na to, že už v predchádzajúcich rozhodnutiach Krajského súdu v Bratislave aj Najvyššieho súdu SR v tejto veci bolo viackrát konštatované, že žalobca podal rozklad proti

personálnemu rozkazu oneskorene. Poukázal na skutkové okolnosti viažuce sa k doručovaniu personálneho rozkazu a dospel k záveru, že na odpustenie zmeškania lehoty nie je zákonný dôvod, a preto žiadosť žalobcu zamietol.

7. Krajský súd vyhodnotil ako spornú otázku spočívajúcu v existencii závažného dôvodu, pre ktorý žalobca zmeškal lehotu na podanie rozkladu. Poukázal na kumulatívne podmienky pre odpustenie zmeškania lehoty v zmysle § 242 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z., ktorými sú: a) žiadosť účastníka o odpustenie zmeškanej lehoty; b) existencia závažných dôvodov, ktoré účastníkovi bránili urobiť úkon včas v zákonnej lehote; c) žiadosť účastníka je podaná v zákonnej lehote 15 dní, odkedy pominula príčina zmeškania; a d) v tej istej lehote účastník urobí zmeškaný úkon. V prejednávanej veci bolo otáznym posúdenie práceneschopnosti žalobcu ako závažného dôvodu, pre ktorý zmeškal lehotu na podanie rozkladu.

8. Krajský súd uviedol, že všeobecne možno práceneschopnosť za okolnosť brániacu pacientovi vzdialiť sa z miesta, kde sa zdržiava počas dočasnej práceneschopnosti, pričom pacient je povinný sa zdržiavať na mieste, ktoré uviedol a dodržiavať liečebný režim podľa § 227 ods. 2 písm. e/ zákona č. 461/2003 Z.z. aj s ohľadom na možný výkon kontroly dodržiavania liečebného režimu Sociálnou poisťovňou v zmysle § 155 zákona č. 461/2003 Z.z. Krajský súd poukázal na to, že žalobca predložil fotokópiu len prvej strany potvrdenia o jeho dočasnej práceneschopnosti č. W. XXXXXX, no nemožno opomenúť, že termíny kontrol u ošetrojúceho lekára aj prípadné vychádzky povolené v rámci liečebného režimu ošetrojúcim lekárom sa vyznačujú na druhej strane potvrdenia, ktorú však už nepredložil, pričom je málo pravdepodobné, že za pomerne dlhé obdobie trvania práceneschopnosti žalobcu, že by neabsolvoval ani jednu kontrolnú návštevu u svojho ošetrojúceho lekára na zhodnotenie zlepšenia alebo nezlepšenia jeho zdravotného stavu. Žalobca teda podľa krajského súdu dostatočne nepreukázal, že sa počas dočasnej práceneschopnosti nemohol vzdialiť z miesta, kde sa mal zdržiavať.

9. K tvrdeniu žalobcu, že sa zdržiaval u rodičov, ktorých adresu neoznámil a ani inak bližšie túto skutočnosť nepreukázal, krajský súd poukázal na to, že žalobca ani len netvrdil, že túto skutočnosť oznámil svojmu ošetrojúcemu lekárovi, ktorý by inak na potvrdení o dočasnej práceneschopnosti zmenil údaj o mieste, kde sa bude počas práceneschopnosti zdržiavať, resp. ani netvrdil, že túto skutočnosť oznámil príslušnej pobočke Sociálnej poisťovne (§ 180 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z.) a nepredložil o tom dôkaz. Ak by žalobca opustil miesto, kde sa mal počas dočasnej práceneschopnosti zdržiavať, porušil by liečebný režim a teda z uvedeného podľa krajského súdu vyplýva, že žalobca bol schopný opustiť miesto, kde sa mal zdržiavať počas dočasnej práceneschopnosti. Krajský súd k tomu ďalej uviedol, že žalobca žiadnym spôsobom nevysvetlil, či tým, že sa podľa svojich tvrdení zdržiaval na inom mieste ako je miesto uvedené v potvrdení o dočasnej práceneschopnosti bol ochotný riskovať zánik nároku na vyplatenie nemocenského pre nedodržanie liečebného režimu a uloženie pokuty zo strany Sociálnej poisťovne a z uvedeného dôvodu považoval tvrdenie žalobcu za účelové v snahe zhojiť oneskorené podanie rozkladu. Podľa krajského súdu žalobcovi teda nič nebránilo, aby počas návštev u svojho ošetrojúceho lekára, resp. počas opustenia miesta, kde sa mal zdržiavať počas dočasnej práceneschopnosti, a presunu k jeho rodičom, prípadne počas povolených vychádzok, vyhľadal advokáta a požiadal ho o právnu pomoc v súvislosti so skončením služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Krajský súd tiež poukázal na to, že žalobca si bol vedomý prebiehajúceho konania o skončení jeho služobného pomeru, najmä z toho pohľadu, že paralelne sa viedlo aj trestné konanie vo veci. Tendencia žalobcu vyhýbať sa prevzatiu personálneho rozkazu či už osobne na adrese jeho bydliska alebo prostredníctvom pošty podľa krajského súdu vyplývala z podrobného odôvodnenia celého procesu doručovania obsiahnutého v napadnutom rozhodnutí žalovaného.

10. Krajský súd v nadväznosti na uvedené poukázal na to, že tvrdenia žalobcu sú v rozpore s tvrdeniami jeho manželky, ktorá príslušníkom RHP Sobrance pri osobnom doručovaní personálneho rozkazu tvrdila, že žalobca je doma, je chorý, nemôže vstať z postele, personálny rozkaz neprevezme a majú mu ho doručovať poštou, pričom žalobca tento rozpor vôbec zákonným spôsobom nevysvetlil. Krajský súd poukázal na to, že dôkazné bremeno pri preukazovaní existencie závažných dôvodov, pre ktoré bol zmeškaný úkon, leží na tom subjekte, ktorý zmeškal urobenie úkonu (teda na žalobcovi),

ktorý však toto dôkazné bremeno neunesol a nepreukázal, že na jeho strane existovali také závažné dôvody, ktoré by mu bránili podal rozklad proti personálnemu rozkazu včas v zákonnej lehote.

11. Krajský súd dospel k záveru, že práceneschopnosť žalobcu nie je takým vážnym dôvodom, ktorý by mal za následok odpustenie zmeškania lehoty na podanie rozkladu proti personálnemu rozkazu. Krajský súd ďalej konštatoval, že žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán správne posúdili žiadosť žalobcu a správne aplikovali právny predpis o jej zamietnutí pre neexistenciu vážneho dôvodu. V tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok krajského súdu č.k. 4S/105/2009-128 a Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Sžo/71/2015 zo dňa 30. novembra 2016.

12. Krajský súd konštatoval, že žalovaný správne posúdil rozklad podľa jeho obsahu ako podnet na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania, pričom vybavenie tohto podnetu nie je predmetom konania v predmetnej právnej veci a podnet na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania je potrebné posudzovať ako prostriedok tzv. dozorového práva, na ktorého výkon nemajú účastníci správneho konania právny nárok. K tomu krajský súd uviedol, že odložením podnetu ako nedôvodného, a teda nezrušením rozhodnutia, proti ktorému podnet smeruje, nezasahuje správny orgán do sféry subjektívnych práv účastníka konania, tie zostávajú týmto negatívnym výsledkom vybavenia podnetu nedotknuté. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Sžo/116/2015 zo dňa 25. januára 2018, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Sžf/75/2015 zo dňa 22. júna 2017, uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 117/95 zo dňa 5. októbra 1995 krajský súd uviedol, že charakter výkonu dozorového práva má aj záver správneho orgánu, že nezistil dôvody, pre zrušenie alebo zmenu rozhodnutia napadnutého oneskoreným rozkladom.

13. Krajský súd vychádzajúc z vyššie uvedeného zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. KM-OLVS-51/2017/OPK zo dňa 4. októbra 2017 a č. KM-OLVS-25/2017/OPK zo dňa 7. júna 2017 ako nedôvodnú podľa § 190 SSP.

14. Vo vzťahu k predmetu žaloby, ktorým bolo preskúmanie zákonnosti personálneho rozkazu krajský súd s poukazom na § 98 ods. 1 písm. g/ v spojení s § 7 písm. a/ SSP konštatoval, že žaloba nie je prípustná, pretože žalobca oneskoreným podaním rozkladu v skutočnosti nevyužil riadny opravný prostriedok (tento stav zapríčinil svojim vlastným konaním), a teda žalobou napadol prvostupňové rozhodnutie, ktoré nadobudlo právoplatnosť bez využitia obrany prostredníctvom riadneho opravného prostriedku - včas podaného rozkladu. S poukazom na svoje skoršie rozhodnutia (č.k. 4S/105/2009-78 a č.k. 4S/105/2009-128) a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (sp.zn. 6Sžo/29/2012 a sp.zn. 6Sžo/71/2015) v tejto veci uviedol, že záver správneho súdu o oneskorene podanom rozkladom nie je pre žalobcu novým, pretože bol konštatovaný už v citovaných rozhodnutiach.

15. Sťažovateľ, zastúpený advokátkou podal včas kasačnú sťažnosť proti napadnutému rozsudku z dôvodu, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP), z dôvodu, že krajský súd svojim rozhodnutím nerešpektoval názor kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. i/ SSP), a z dôvodu, že podanie bolo nezákonne odmietnuté (§ 440 ods. 1 písm. j/ SSP). Sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania.

16. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Sžo/85/2013, ktorým bol zrušený rozsudok krajského súdu č.k. 4S/105/2009-78 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, následne krajský súd rozsudkom č.k. 4S/105/2009-128 zrušil rozhodnutie žalovaného č. SLV-886/PK-2008 z 28. januára 2009 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom citovaný rozsudok bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Sžo/71/2015. K tomu uviedol, že citovaným zrušujúcim rozhodnutím bolo uvedené, že zistenie skutkového stavu žalovaným je nedostatočné, že sa riadne nevysporiadal s námietkami uvedenými v rozklade a, že zákonnosť postupu je nepreskúmateľná keďže v spise absentuje doklad, preukazujúci ustanovenie osobitnej komisie a obsah jej návrhu vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru. Sťažovateľ namietal, že žalovaný svojim postupom po doručení rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Sžo/71/2015 toto rozhodnutie obchádza, neuznáva povinnosť, ktorá mu bola uložená. Žalovaný mal podľa sťažovateľa vykonať riadne vyhodnotenie skutkového

stavu, ktorého absencia bola dôvodom pre zrušenie jeho rozhodnutia, avšak zameril sa len na procesné posúdenie vo vzťahu k zmeškaniu lehoty. Ďalej namietal, že žalovaný až po začatí konania pred krajským súdom preskúmal svoje rozhodnutia mimo odvolacieho konania, čo však považuje len za formálny úkon, ktorým nemohol odstrániť nedostatky, ktoré mu boli vytýkané v súdnych rozhodnutiach. Poukázal na § 246 zákona č. 73/1998 Z.z. podľa ktorého je možno rozhodnutie zrušiť alebo zmeniť do 5 rokov odo dňa jeho právoplatnosti a teda aj prípadné preskúmanie by nemohlo vyvolať pre sťažovateľa akékoľvek právne následky.

17. Sťažovateľ namietal, že žalovaný svojim oznámením z 24. januára 2018 oznámil sťažovateľovi, že jeho podnet na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania odmieta ako nedôvodný, pričom uvedené nie je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu v správnom súdnictve a tak žalovaný svojim postupom odňal žalobcovi možnosť brániť sa pred súdom. Ďalej namietal, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku dostatočne nevysporiadal s jeho argumentami v žalobe a žalobu ako aj skutočnosti v nej uvedené preskúmal po procesnej stránke s ohľadom na zmeškание lehoty, pričom sťažovateľ je presvedčený, že jeho vec mala byť posudzovaná komplexne s ohľadom na to, či žalovaný odstránil nedostatky, ktoré mu boli vytýkané vyššie citovanými súdnymi rozhodnutiami. Namietal, že krajský súd sa nevysporiadal s otázkou, či postupom, aký zvolil žalovaný možno docieľiť právne následky, určené súdnymi rozhodnutiami a teda či vec preskúma po skutkovej stránke a vysporiada sa s námietkami žalobcu.

18. K okolnosti inštitútu zmeškания lehoty sťažovateľ namietal, že nežiadal o odpustenie zmeškания lehoty na prevzatie písomnosti, ale na odpustenie zmeškания lehoty na podanie rozkladu. Podľa sťažovateľa boli okolnosti zmeškания tejto lehoty zo strany krajského súdu vyhodnotené nedostatočne a nesprávne. Uviedol, že jeho práceneschopnosť bola dôvodom a príčinou sťaženia realizácie úkonov k podaniu rozkladu a úlohou krajského súdu preto malo byť posudzovanie dôvodnosti toho, prečo došlo k oneskorenému podaniu rozkladu a či v rámci 15 dňovej lehoty po dni, v ktorom bola uplatnená fikcia doručenia, existovali v týchto dňoch na strane sťažovateľa dôvody, ktoré by mu nejakým výraznejším spôsobom znemožňovali alebo zásadnejšie sťažovali uplatnenie svojho práva na podanie rozkladu. Uviedol, že kvalifikované podanie rozkladu právnym zástupcom vyžaduje viacero nevyhnutných úkonov, ktoré boli jeho práceneschopnosťou limitované a že posudzovanie dodržania liečebného režimu nemôže prejednávať nedostatok dôvodov na odpustenie zmeškания lehoty na podanie rozkladu.

19. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti stotožnil s napadnutým rozsudkom a pridržel sa argumentácie, ktorú uviedol vo vyjadrení k žalobe.

20. V zmysle čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 757/2004 Z.z.“) odo dňa 1. augusta 2021 začal Najvyšší správny súd SR činnosť a stal sa príslušným na konanie vo všetkých veciach, v ktorých do 31. júla 2021 konali senáty správneho kolégia Najvyššieho súdu SR. Predmetná kasačná sťažnosť bola predložená Najvyššiemu súdu SR 20. mája 2020 a bola zaregistrovaná pod sp.zn. 10Asan/9/2020. V zmysle uvedeného je od 1. augusta 2021 na konanie o predmetnej kasačnej sťažnosti príslušný Najvyšší správny súd SR. Vec bola v zmysle § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. v súlade s platným a účinným Rozvrhom práce Najvyššieho správneho súdu SR náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti SR pridelená senátu 5S Najvyššieho správneho súdu SR, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 453 ods. 1 a 2 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal postupom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky <<http://www.nssud.sk>> (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 461 SSP zamietol ako nedôvodnú.

21. Predmetom súdneho prieskumu je napadnuté rozhodnutie žalovaného, ktorým bol zamietnutý rozklad sťažovateľa a potvrdené rozhodnutie o zamietnutí žiadosti žalobcu o odpustenie zmeškania lehoty na podanie rozkladu proti personálnemu rozkazu. Po preskúmaní spisu a postupu správnych orgánov vo veci je z pohľadu kasačného súdu kľúčovým pre posúdenie veci zodpovedanie otázky existencie závažného dôvodu, pre ktorý žalobca zmeškal lehotu na podanie rozkladu, ktorý smeroval voči personálnemu rozkazu, pretože s týmto rozkladom súvisela žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty na podanie rozkladu, ktorá bola predmetom prvostupňového rozhodnutia č. KM-OLVS-25/2017/OPK z 7. júna 2017 a s tým spojeného napadnutého rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-51/2017/OPK z 04. októbra 2017.

22. Podľa § 242 ods. 5 zák. č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov, oprávnený orgán príslušný na rozhodovanie o odvolaní (ďalej len "odvolací orgán") môže odpustiť zmeškanie lehoty, ak k nemu došlo zo závažných dôvodov a policajt o to požiada do 15 dní odo dňa, keď pominul dôvod zmeškania, a zároveň podá odvolanie.

23. Podľa § 243 ods. 3 zák.č. 73/1998 Z.z. odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené nedostatky odstráni.

24. Podľa § 243 ods. 1 až ods. 4 zák. č. 73/1998 Z.z., ak sa dodatočne zistí, že právoplatné rozhodnutie je v rozpore s právnymi predpismi a ostatnými predpismi, môže ho minister zmeniť alebo zrušiť. Minister rozhodnutie zruší a vec vráti oprávnenému orgánu alebo odvolaciemu orgánu, ktorý ho vydal na nové prerokovanie a rozhodnutie, ak je to vhodnejšie najmä z dôvodov rýchlosti alebo hospodárnosti; tieto orgány sú právnym názorom ministra viazané. Pri preskúmaní rozhodnutia sa vychádza z právneho stavu a skutkových okolností v čase vydania rozhodnutia. Nemôže sa preto zrušiť alebo zmeniť rozhodnutie, ak sa po jeho vydaní dodatočne zmenili rozhodujúce skutkové okolnosti, z ktorých pôvodné rozhodnutie vychádzalo. Právoplatné rozhodnutie možno zmeniť, zrušiť alebo zrušiť a vrátiť na nové konanie do piatich rokov od nadobudnutia právoplatnosti.

25. Kasačný súd má z obsahu spisu za preukázané, že žalovaný vychádzajúc zo záverov rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Sžo/71/2015 podaný rozklad sťažovateľa správne rozdelil na dve časti, pričom predmetom prvej časti bola žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty na podanie rozkladu proti personálnemu rozkazu a predmetom druhej časti bol podnet na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania podľa § 246 zákona č. 73/1998 Z.z. O predmete prvej časti rozhodol v prvom stupni minister vnútra rozhodnutím č. KM-OLVS-25/2017/OPK z 7. júna 2017, ktorý túto žiadosť zamietol. Voči uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca rozklad, ktorý bol napadnutým rozhodnutím č. KM-OLVS-51/2017/OPK z 4. októbra 2017 zamietnutý a bolo potvrdené citované prvostupňové rozhodnutie. Vo vzťahu k predmetu druhej časti, o vybavení tohto bol sťažovateľ prostredníctvom právnej zástupkyne upovedomený listom ministra vnútra č. SPOU-PO6-2018/000762 z 24. januára 2018, v zmysle ktorého bol podnet na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania zamietnutý.

26. Podstatou sťažnostnej argumentácie sťažovateľa bolo, že v dôsledku svojej práceneschopnosti mal sťaženú možnosť vykonať úkony súvisiace s podaním rozkladu, pričom tieto sa týkali najmä zabezpečenia si právneho zástupcu, konzultácie s právnym zástupcom a s tým súvisiacim následným samotným podaním rozkladu. Sťažovateľ v tejto súvislosti namietal, že krajský súd neposúdil jeho práceneschopnosť ako závažný dôvod zmeškania lehoty pre podanie rozkladu. Kasačný súd vo všeobecnosti konštatuje, že určitá skutková okolnosť, vrátane práceneschopnosti, môže byť závažným dôvodom, pre ktorý možno odpustiť zmeškanie lehoty v zmysle § 242 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. Ospravedlniteľnosť dôvodu zmeškania lehoty je potrebné posúdiť podľa okolností konkrétneho prípadu s poukazom na preukázané skutkové okolnosti, pričom dôkazné bremeno na preukázanie závažnosti dôvodu, pre ktorý bola zmeškaná lehota zaťažuje sťažovateľa.

27. Kasačný súd poukazuje na zistenia vyplývajúce zo záznamu č. UHCP-7-268/RHP-SO-VO-2008 z 9.septembra 2008, v zmysle ktorých dňa 8. septembra 2008 v čase o 17.00 hod. pracovníci RHP

Sobrance - ppl. JUDr. L. K. a mjr. PaDr. G. Q. doručovali sťažovateľovi personálny rozkaz v mieste, kde sa mal podľa potvrdenia o dočasnej práceneschopnosti z 27. augusta 2008, zdržiavať počas práceneschopnosti. Dvere otvorila manželka sťažovateľa, ktorá uviedla, že sa sťažovateľ na adrese nachádza, ale cíti sa zle a nemôže vstať z postele, pričom keď bola požiadaná zo strany uvedených pracovníkov, aby manžela oboznámila o ich príchode, ako aj o dôvode ich príchodu (t.j. doručenie personálneho rozkazu), uviedla, že sťažovateľ nič neprevezme, lebo nemôže vstať z postele a nech mu personálny rozkaz zašlú poštou. Opätovne bola požiadaná, aby oboznámila sťažovateľa a opätovne odmietla z uvedených dôvodov. Personálny rozkaz bol následne sťažovateľovi doručovaný prostredníctvom pošty a to na adresu, na ktorej sa mal podľa potvrdenia o dočasnej práceneschopnosti z 27. augusta 2008, zdržiavať počas práceneschopnosti. Toto doručovanie bolo opakovane neúspešné, v dôsledku čoho bola zásielka uložená na pošte, pričom sťažovateľ si ju v odbernej lehote neprevzal. Sťažovateľ neskôr namietal, že v rozhodnom čase sa nachádzal u rodičov.

28. Kasačný súd uvádza, že sťažovateľ v administratívnom konaní predložil fotokópiu len prvej strany potvrdenia o jeho dočasnej práceneschopnosti č. W. XXXXXX, pričom termíny kontrol u ošetrojúceho lekára aj prípadné povolené vychádzky sa vyznačujú na druhej strane potvrdenia (ktorú však nepredložil), v dôsledku čoho sťažovateľ nepreukázal, že sa počas dočasnej práceneschopnosti nemohol vzdialiť z miesta, kde sa mal zdržiavať a teda, že si nemohol zabezpečiť právneho zástupcu a zrealizovať ostatné úkony, ktorých nemožnosť realizácie namietal. Keďže sám sťažovateľ argumentoval, že v rozhodnom čase sa nenachádzal na adrese uvedenej v potvrdení o dočasnej práceneschopnosti z 27. augusta 2008, ale bol u rodičov, ako rozporné sa javia aj tvrdenia jeho manželky, obsiahnuté v zázname č. UHCP-7-268/RHP-SO-VO-2008 z 9.septembra 2008, najmä vo vzťahu k tomu, že sťažovateľ sa mal nachádzať na mieste, avšak nemohol prevziať doručovaný personálny rozkaz. Uvedené rozpory vo svetle všetkých skutkových okolností indikujú pochybnosti ohľadom účelovosti takého konania sťažovateľa.

29. Kasačný súd konštatuje, že za určitých podmienok by bolo možné postupovať tak, že práceneschopnosť na strane sťažovateľa by mohla predstavovať závažný dôvod zmeškania lehoty na podanie rozkladu, avšak vzhľadom na uvedené skutkové okolnosti, najmä na konanie sťažovateľa a charakter diagnózy sťažovateľa (t.j. nebol napr. v bezvedomí alebo ústavnej starostlivosti, čo by mu objektívne bránilo vykonávať úkony) nemožno túto okolnosť v prejednávanej veci považovať za závažný dôvod, pre ktorý by mu bolo možné odpustiť zmeškanie lehoty. Na základe uvedeného sa kasačný súd stotožňuje so záverom krajského súdu uvedeným v bode 45, že žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán správne posúdili žiadosť žalobcu a správne aplikovali právny predpis o jej zamietnutí pre neexistenciu vážneho dôvodu.

30. Pokiaľ sťažovateľ namietal vo vzťahu k postupu žalovaného, ktorý rozklad v druhej časti posúdil a vybavil ako podnet na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania podľa § 246 zákona č. 73/1998 Z.z., kasačný súd poukazuje na skutočnosť, že uvedený postup je v súlade so závermi rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Sžo/71/2015, pričom vzhľadom na skutočnosť, že rozklad bol zo strany sťažovateľa podaný oneskorene a žalovaný zamietol jeho žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty, žalovaný správne vyhodnotil oneskorene podaný rozklad ako podnet na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že žalovaný mal vykonať riadne vyhodnotenie skutkového stavu, kasačný súd uvádza, že v rámci preskúmania rozhodnutia mimo odvolacieho konania príslušný správny orgán preskúmava právne otázky, nie otázky skutkové, pričom v rámci tohto postupu v zmysle § 246 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. vychádza z právneho stavu a skutkových okolností v čase vydania rozhodnutia. Vyrozumenie podávateľa podnetu o tom, že správny orgán nezistil dôvody pre zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania, v tomto prípade list ministra vnútra č. SPOU-PO6-2018/000762 z 24. januára 2018, v zmysle ktorého bol podnet na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania zamietnutý, nepodlieha preskúmaniu súdom v správnom súdnictve. V nadväznosti na uvedené sa kasačný súd stotožňuje so záverom krajského súdu, uvedeným v bode 47 napadnutého rozsudku.

31. Kasačný súd sa v ostatnom plne stotožňuje s napadnutým rozsudkom krajského súdu a konštatuje, že krajský súd sa s danou vecou dostatočne vysporiadal, racionálne odôvodnil svoje úvahy a vyvodil správne skutkové a právne závery, pričom prihliadal na závery vyplývajúce z rozsudku Najvyššieho

súdu SR sp.zn. 6Sžo/71/2015. Vzhľadom na uvedené kasačný súd v zmysle § 461 SSP kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

32. O náhrade trov kasačného konania rozhodol tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu podľa § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP nepriznal a žalovanému ich náhrada nevyplýva zo zákona.

33. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.